

MAGASINET

stefanus

43. ÅRGANG – NR. 1 / JANUAR 2013

Nord-Korea:

Fra Østens Jerusalem til Kim Il-Sung

Side 2 og 4-5

AKTUELT

Dette hendte i julen.

Side 3

NORD-KAUKASUS

Fotball og bibel i Kaukasus.

Side 6-7

BURMA

Victor Biak Lian hjem etter 24 år i eksil.

Side 8

LAOS

Kristendommen vokser blant hmong-folket.

Side 12-13

LEDER

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:
baw@stefanus.no

Nord-Korea på bønnekartet

Sommeren 2012 fikk jeg anledning til å intervju noen nordkoreanere som hadde flyktet til Sør-Korea i løpet av de siste årene. En av disse var den såkalte «ballongmannen» eller Mr. Kim som han kanskje het i virkeligheten. Han hadde bakgrunn som forsker og hadde vært en velkjent vitenskapsmann i Nord-Korea. Men så, på et tidspunkt i karrieren, ble han uønsket av den politiske ledelsen i landet. Dette førte til at han, for å redde sitt liv, flyktet via Kina og Russland, til Sør-Korea. Underveis, mens han var på flukt gjennom Russland, kom han til kristen tro.

I dag er Mr. Kim foredragsholder og aktivist med base i Seoul. Hans hovedprosjekt i de senere år har vært å sende store, gassfylte ballonger inn over Nord-Korea. Ballongene inneholder små plastark med ulike bibeltekster og bibelfortellinger. Men også brosjyrer som informerer om demokratiet som styringsform, menneskerettigheter og ulike verdispørsmål følger med på ballongferden.

Sammen med flere andre aktivister har «ballongmannen» startet en rekke mindre menneskerettighetsorganisasjoner i Sør-Korea. Alle med den hensikt å gjøre verden oppmerksom på den religiøse undertrykkelse som foregår av befolkningen som bor nord for den 38. breddegrad på den koreanske halvøy.

I Nord-Korea er mennesket blitt gud, ifølge Mr. Kim. Og det kan synes som om han har rett. I ordbøkene i Nord-Korea heter det for eksempel under begrepet kirke: *Kirken er en organisasjon som sprer giftige, regjeringsfiendtlige ideer for å sette folket opp mot myndighetene, skjult som religiøse aktiviteter.* Religion blir definert omtrent slik i et av de godkjente leksika: *Religion er et reaksjonært verdenssyn som påstår at det finnes en Gud eller krefter utenfor mennesket selv.* Videre heter det, på samme måte som hos Karl Marx, at religion er opium for folket.

Ifølge statsideologien Juche lammer de religiøse forestillingene folkemassene, slik at disse ikke blir i stand til å holde

fast ved revolusjonen. Nord-Koreas grunnlegger Kim Il-Sung kalles ofte «Generalen fra Himmelen» og «Den evige sol for det koreanske folk». Som «ballongmisjonæren» uttrykker det: «Mennesket har tatt Guds plass i Nord-Korea.»

Et meget seriøst databasesenter i Seoul har gjennom flere år intervjuet tusenvis av nordkoreanske avhoppere. Cirka fem prosent av disse har sittet i fengsel for sin kristne tro. Kanskje dette også kan gi oss en indikator på hvor mange kristne som til enhver tid sitter i Nord-Koreas fangeleire. Skulle vi støtte oss til de meste optimistiske anslagene, som hevder at det fremdeles finnes mellom 200 000 og 300 000 kristne i landet, kan antall kristne i fengsel være mer enn 15 000.

Det er svært vanskelig å nå frem via vanlige diplomatiske eller utenomstatlige kanaler til nordkoreanske myndigheter med klagemål. I det storpolitiske bildet blir krenkelser av religionsfriheten i Nord-Korea ofte «en av mange saker». Det er derfor viktig at kristne i Norge, og resten av den frie verden, holder et våkent øye med nettopp denne siden av nordkoreanernes vanskelige liv i verdens mest lukkede land.

Stefanusalliansen skal i 2013 engasjere seg på mange områder for å gjøre livet bedre for nordkoreanerne. Til høsten kommer vi blant annet til å utfordre norske menigheter til en ekstra innsats. Det er imidlertid ingen grunn til å vente så lenge for deg som leser Magasinet Stefanus. Sett Nord-Korea på ditt bønnekart i dag.

Bjørn A. Wegge
Generalsekretær
Stefanusalliansen

Utgiver Stefanusalliansen
Ansvarlig redaktør Bjørn A. Wegge
Redaktør Kristin Storaker
Redaksjon Jon-Geir Dittmann,
Elisabeth Engelsviken,
Hilde Skaar Vollebæk,
Geraldine Fagan (Moskva) og
Gisle Skeie

Design og trykk Kai Hansen Trykkeri
Forsidefoto Samuel Løken
Opplag 18 000
Kontor Trondheimsveien 137
Postadresse P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo
Telefon 23 40 88 00
Telefaks 23 40 88 01

E-post post@stefanus.no
Hjemmeside www.stefanus.no
Styreleder Reidulf Stige
Repr.skapsleder Lars Inge Magerøy
Org. nr. 970276432
Bankgiro 3000 14 57922 Gavekonto
Revisor BDO AS

Dette hendte i julen

Julen er høytid for angrep på kristne – også under fjorårets feiring var det flere tilfeller av urettferdige arrestasjoner og voldelige overgrep.

Tekst: Kristin Storaker

Julen 2012 ble for mange alt annet enn den fredelige høytiden de hadde håpet på. Kristne rundt om i verden opplevde atter en gang restriksjoner og overgrep, fra både myndigheter og sivilsamfunn, da de samlet seg for å feire Jesu fødsel.

Julegaven i Iran

I Iran har den årlige intensiveringen av arrestasjoner av kristne rundt juletid fått det ironiske kallenavnet «julegaven». Også i fjor delte myndighetene ut julegaver.

Youcef Nadarkhani ble arrestert på nytt første juledag med beskjed om at det ennå gjenstod 45 dager av den 3-årige fengselsstraffen han ble tildelt i september 2012. Nadarkhani var i fjor høst på en lengre utenlandsreise, og da han kom tilbake til Iran, ventet innkalling til politistasjonen. Fra midten av desember ble han beordret å melde seg daglig ved fengselet. Da han så meldte seg på første juledag, ble han holdt i fengselets varetekt til 7. januar.

Nadarkhani ble i 2012 løslatt etter å ha sittet 2 år og 11 måneder i fengsel for å ha forlatt islam (apostasi). Apostasi-anklagen ble opphevet, og Nadarkhani ble i stedet tiltalt for å ha forkynt evangeliet blant muslimer. Dødsdommen ble byttet ut med tre års fengselstraff. Siden Nadarkhani da

Det beryktede Evin-fengselet i Iran huser mange trossfanger (Foto: Creative Commons)

bare var en drøy måned fra å ha sonet tre år, ble han løslatt mot en liten kausjon.

Nettverket rundt Nadarkhani mener at fengslingen, og den påfølgende publisiteten, er et bevisst forsøk fra iranske myndigheter på å skremme andre kristne i Iran.

To andre medlemmer fra Nadarkhanis kirke, Behzad og Mohammed-Reza, ble arrestert nyttårsaften under anklager om «antistatlig aktivitet» og «å ha fornærmet islam». Disse anklagene er vanlige skalkeskjul i myndighetenes kampanje mot Irans kristne.

En iransk husmenighet i Teheran ble midlertidig anholdt på stedet under en julesammenkomst tredje juledag. Menigheten består av omtrent 50 personer, hvorav hovedparten er konvertitter fra islam. Julefeiringen ble avbrutt av 15 politi og sikkerhetsagenter som påla alle tilstedeværende å fylle ut et omfattende spørreskjema. Der måtte de bl.a. oppgi fullt navn og adresse, brukernavn og passord til e-post og sosiale medier, samt detaljert informasjon om hvordan de hadde blitt kristne. Alle mobiltelefoner ble konfiskert, og det ble gitt beskjed om at alle ville bli innkalt til avhør i nær fremtid.

En av de tilstedeværende på julesammenkomsten, pastor Vruir Avanesian, ble ført bort av vaktene og fengslet i det beryktede Evin-fengselet. Den 10. januar ble han løslatt mot kausjon i påvente av rettshøring. Anklage og dato for høring er ennå ikke fastsatt.

Kirkeangrep i Nigeria

I Nord-Nigeria døde 12 mennesker da to kirker ble angrepet av væpnede menn julaften og første juledag. Gjerningsmennene antas å være fra den islamistiske terrorgruppen Boko Haram.

I delstaten Yobe var menigheten Church of Christ in Nations samlet til midnattsgudstjeneste da væpnede menn plutselig inntok kirken og drepte seks personer og skadde to. En av de avdøde var menighetens pastor. Kirken ble totalt ødelagt. Ifølge Christian Solidarity Worldwide (CSW) fortsatte gjerningsmennene plyndringen i landsbyen utover morgentimene, hvor et tyvetalls boliger ble ødelagt.

I nabolandstaten Borno ble seks kirkegjengere fra First Baptist Church drept da de feiret gudstjeneste julaften.

Julen 2012 var tredje året på rad at voldelige angrep på julegudstjenester fant sted i Nord-Nigeria.

Kristendommens historie i Nord-Korea – fra Østens Jerusalem til Kim Il-Sung

For 11. år på rad topper Nord-Korea World Watch-listen over land der forfølgelsen av kristne er hardest. Utallige beretninger fra avhoppere og flyktninger bekrefter hvor hardt kristne rammes i landet der det å eie en bibel er grunnlag for dødsstraff eller livsvarig fengsel.

Tekst: Hilde Skaar Vollebæk

Religionsfrihet på papir

Overraskende nok sikrer Nord-Koreas grunnlov fra 1998 i teorien innbyggerne religionsfrihet. De siste 20 årene har myndighetene utad moderert sine definisjoner av kristen tro, og hevder ikke lenger at kristendommen utnytter og undertrykker mennesker. I hovedstaden Pyongyang holdes det gudstjenester i to protestantiske, en katolsk og en ortodoks kirke.

All religiøs aktivitet undertrykkes fortsatt brutalt, men regimet har sett seg tjent med å opprettholde visse former for trosutøvelse i et utstillingsvindu for besøkende utlendinger.

Men, dagens nøye regisserte «gudstjenester» er milevidt unna det gudstjenestelivet som kjennetegnet Pyongyang for hundre år siden, da de mange hundre kirkene ga byen kallenavnet Østens Jerusalem.

Koreanske kvinner på en bibelskole i Kina fra 1937 (Foto: Stefanusalliansen)

Koreas første kristne

Koreanske diplomater kom i kontakt med jesuitter i Kina allerede på 1600-tallet. De første kristne i Korea var høyt utdannede embetsmenn, som fant en ny tro gjennom selvstudium av importerte kinesiske bibler og katolske lærebøker. I 1801 var det 10 000 dømte katolikker i Korea. I årene som fulgte ble hundretalls kristne drept og arrestert, etter at kristendommen ble definert som ond, utenlandsk lære. I 1866 toppet forfølgelsen seg da 8000 katolikker ble henrettet.

Korea har gjennom hele sin historie kjempet for å holde på sin egen selvstendighet, konstant på vakt overfor sine store naboland. Korea fryktet også europeiske kolonimakter, og forbød på 1800-tallet utlendinger å besøke landet. Samtidig sendte protestantiske misjonsorganisasjoner i USA og Europa stadig ut flere misjonærer til Kina og Japan, og flere fikk sterke kall om å dra til Korea med bibler.

Bibelmisjonærer og teltmakere

En av de mest kjente bibelmisjonærene var R. J. Thomas fra Wales, som i 1866 reiste mot Pyongyang om bord på et amerikansk handelsskip. Det brøt ut kamper mellom besetningen på skipet og den koreanske hæren, og alle om bord mistet livet. Men Thomas fikk overrakt noen få bibler før han ble henrettet, og det er mange fortellinger om hvordan disse biblene bidro til at stadig flere koreanere fant en ny tro. Sidene i en av biblene ble tilfeldigvis brukt som tapet, og en dag oppdaget huseieren at han trodde på det han leste på sin egen vegg.

Bibelen ble oversatt til koreansk språk på slutten av 1800-tallet av koreanske kristne i Kina, og den ble spredt i hemmelighet og med stor risiko.

Den første protestantiske kirken ble bygget sør for Pyongyang på slutten av 1880-tallet av koreanske kristne. Etter hvert åpnet myndighetene opp for utenlandske leger og lærere, og det var starten på en intens periode med amerikanske teltmakere. Selv om misjon overfor koreanere i prinsippet ikke var tillatt, vokste det fram hundretalls kirker gjennom store vekkelser på begynnelsen av 1900-tallet. I tillegg til å starte menigheter, opprettet presbyterianere og metodister en rekke sykehus, skoler og bibelskoler, og var sterke pådrivere for utdanning av jenter.

Nord-Korea – avkuttet fra omverden. Bildet er tatt fra den kinesiske grensebyen Tumen. (Foto: Samuel Løken)

Japansk invasjon og undertrykkelse

Samtidig som de protestantiske kirkenes innflytelse vokste, sto landet overfor turbulente politiske omveltninger. I 1905 erklærte Japan Korea som sitt protektorat, og fem år senere ble Korea okkupert og innlemmet i det japanske keiserdømmet. Japanerne gjennomførte en systematisk og brutal undertrykkelse av det koreanske folket. De forbød koreansk språk, ga innbyggerne japanske navn og slo hardt ned på alle folkelige opprør.

De utenlandske misjonærene var i første omgang ikke like kritiske til den japanske invasjonen, og mange koreanere mistet sin tiltro til misjonærene. Samtidig økte presset fra den japanske kolonimakten om å ta del i den obligatoriske Shinto-dyrkelsen, hvilket resulterte i splittelse og forfølgelse av de kristne som nektet.

Mange koreanske kristne flyktet til Mandsjuria, i dagens Kina, og gikk aktivt inn for koreansk selvstendighet. I Kina bygget koreanske flyktninger opp et imponerende antall skoler, kirker og bibelskoler. I 1932 okkuperte Japan også Mandsjuria, og mange av opprørsgruppene flyktet til Sovjet. Herfra fortsatte de å rekruttere geriljasoldater blant koreanerne i Kina.

Et stort antall av de rekrutterte hadde bakgrunn fra kristne familier. Mange valgte bort troen til fordel for kommunistiske læresetninger, og kom senere til å utgjøre lederskapet for det som skulle bli Nord-Koreas People's Army. Også Kim Il-Sung, som senere skulle bli Nord-Koreas evige president, kom fra en kristen familie som flyktet til

Kina. Her ble han aktiv i kommunistiske opprørsgrupper, og knyttet nære bånd med både kinesiske og russiske kommunister.

Opprettelsen av Nord-Korea

I løpet av andre verdenskrig ble de fleste utenlandske misjonærene evakuert fra Korea, og den lokale kirken sto plutselig alene tilbake. Gleden over at den japanske okkupasjonen tok slutt, ble kortvarig. Før andre verdenskrig var over, hadde USA og Sovjet blitt enige om å dele Korea-halvøya mellom seg ved den 38. breddegrad.

Kim Il-Sung ble utvalgt av Sovjets hemmelige politi til å lede opprettelsen av en ny koreansk regjering i 1945. Hans kommunistiske styre møtte stor motstand blant kristne i Pyongyang, og mange flyktet til Sør-Korea. Kim Il-Sung startet store utrenskningskampanjer der alle kontrarevolusjonære ble drept eller sendt i fangeleire. Mange kristne familier ble forvist til øde områder uten beskyttelse mot ville dyr og ekstremt klima. Det var starten på den hittil mørkeste epoken for Nord-Koreas kristne.

Ingen turister med bakgrunn fra kristne sammenhenger lar seg overbevise om nordkoreansk trosfrihet ved å overvære en regissert «gudstjeneste» sammen med innleide statister i Pyongyang. De kristne som fortsatt finnes i Nord-Korea, lever i skjul med sin tro, og de trenger vår forbønn og støtte mer enn noen gang.

Kilder: Ljus i Öster, North Korean Human Rights Archives, Sang-Hwan Kim, Wikipedia

Fotball og bibel i Kaukasus

I Kaukasus er rivalisering og tvekamp et kjennetegn på heltemot og styrke. Ikke minst gjelder dette i den fjellrike republikken Nord-Ossetia-Alania.

Tekst og foto: Bjørn A. Wegge

De gamle krigerske alanerne – osseternes forfedre – dannet i tidlig middelalder en strategisk bufferstat mellom det kristne bysantinske riket og de fremadstormende arabiske muslimene. I dag er nasjonen en del av Den store russiske føderasjonen. Men med ett unikt kjennetegn: Verdensrekord i individuelle olympiske medaljer, nasjonens folketall tatt i betraktning. I olympiaden i London 2012 tok osseterne to gull, fire sølv og tre bronse.

I den lille landsbyen Nogir, sør for hovedstaden Vladikavkaz, har to brødre sanket fire gull- og to sølvmedaljer i bryting gjennom de siste seks olympiader. Dette har gitt Nogir plass i Guinness Rekordbok som «Den olympiske landsby».

Khetag Avsanov - FC Favor

Det er Khetag Avsanov som med ekstra stolthet forteller om osseternes unike posisjon blant alle verdens atleter. Selv har han i seks år vært profesjonell fotballspiller i Tyskland. Det var i årene 2006 - 2011. Nå er han imidlertid kommet tilbake til sin hjemby og har startet opp en kristen fotballskole ved navn FC Favor. Fotballagets emblem er sammensatt av fire ulike symboler: Et rødt kors, det ossetiske flagget og en løve med en fotball. Over det hele er det plassert en seierskrone. Gjennom FC Favor ønsker Khetag å samle gutter og jenter i Nord-Ossetia-Alania under mottoet: Fotball og bibel i Kaukasus.

Fotballskolen er helt nyetablert. Men Khetag, som er 26 år gammel, har allerede rukket å bli superkjendis i Ossetia. Barn og unge står i kø for å bli medlem av denne unike klubben med et kristent lederskap. For det er ikke bare Khetag som tiltrekker seg oppmerksomhet. Også broren hans, Roman, er med som trener, miljøarbeider og sportsentusiast. Roman (23) har vært profesjonell fotballspiller i Russland. Sammen utgjør disse to unge mennene Ossetias mest kjente og populære fotballbrødre.

Khetag bruker fotball for å nå ungdom med evangeliet.

Khetag blir kristen

Khetag forteller at familien på hans mors side var muslim. Faren hadde en slags ortodoks-kristen bakgrunn. Det hele var blandet med ossetisk okkultisme. Bestefaren var derimot tilhenger av gammel kaukasiske åndetro og fedredyrkelse. Landsbyen Khetag vokste opp i, var dominert av muslimer. Men på grunn av farens tilhørighet til en synkretistisk, ortodoks kirke, overholdt familien både de muslimske og kristne helligdagene.

– Jeg leste allikevel i Bibelen som barn, forteller Khetag.
– Vi hadde mange bøker hjemme, og foreldrene mine

oppfordret meg til å lese, studere og ta utdanning. Ja, jeg husker at jeg helt tilbake til 7-8 års alderen kunne sitte i lange perioder å lese i Bibelen vi hadde i bokhyllen. En gang, mens jeg fremdeles var barn, slo morbror meg hardt over hendene fordi han fant meg med Bibelen i fanget. Jeg tror disse minnene viser at Gud søkte meg allerede i mine barneår.

– Men, fortsetter Khetag, – årsaken til at jeg etter hvert ble døpt og er aktiv troende skyldes to av mine kusiner. De var begge medlemmer av den største protestantiske menigheten her i Vladikavkaz. Hvert år har vi i Ossetia en stor klansamling. I 2005 traff jeg Marina og Zarina på vårt årlige familiestevne, og disse fortalte om livet i Transfigurasjonskirken under ledelse av pastor Gennady Terkun.

– Da jeg kom tilbake igjen til Vladikavkaz, oppsøkte jeg kirken og følte at dette var et godt sted å være. Det var like før jeg skulle reise til Tyskland som proffspiller i januar 2006. På slutten av året kom jeg tilbake til Ossetia. Jeg oppsøkte straks miljøet rundt pastor Gennady. Lørdag den 3. mai 2008 døde ham meg i det kalde vannet i Terek-elven.

«Fotballdiakon» i Tyskland

Da Khetag bodde i Hamburg under profftiden fra 2006 til 2011, ble han en ivrig evangelist blant spillerne i klubben FC Eintracht Norderstedt 03. Han gikk hele tiden i en lokal kirke nær der han bodde. Samtidig startet han en slags bønne- og samtalegruppe som møttes på søndagskveldene.

Han forteller at han nærmest ble som en selvutnevnt fotballdiakon som fikk bety mye for mange. Til og med muslimske fotballspillere i byen kom på husgruppen hans. På det meste var det flere husfellesskap knyttet til fotballmiljøet og klubben han spilte for. Noen ganger var det så mange som 150 deltagere som møttes i ulike bønnegrupper. Khetag anslår at omkring 100 av disse etter hvert kom til kristen tro.

Det var naturlig for Khetag å ta med seg denne erfaringen da han kom tilbake til Nord-Ossetia høsten 2011. Han meldte seg raskt til tjeneste i Transfigurasjonskirken og ble medlem av både pantomimegruppen og lovsangs-teamet.

«KRIK» i Vladikavkaz?

Khetag og broren Roman har sterk tro på nettopp fotball og sport som et godt tilbud fra en kristen menighet i Nord-Kaukasus. Ingen tilbud til unge kan nå så langt ut som det som knytter an til sport, lek og idrett, mener fot-

Khetag (t.v.) med venner på vei til fotballbanen. Broren Roman er nr. tre fra venstre.

ball-brødrene. Skuespill, pantomime og lovsang er etter deres mening aktiviteter for spesielt interesserte.

– Hos oss er det en enorm interesse for idrett og sport. Vi må ikke glemme oss innendørs i kirkebygget, men finne arenaer hvor vi kan treffe barn og unge. Den ortodokse kirke ser vi lite til. De synes å ha gjemt seg under sine vakre kupler. Jehovas vitner og mormonerne vil folk ikke ha noe med å gjøre. Min plan er å lage «Jesus Christ Football Cup», sier Tysklands-proffen, og setter et engelsk navn på arrangementet.

Da han får høre om KRIK i Norge, utbryter han:

– Det er noe for oss også!

Plutselig spretter Khetag opp og tar med seg broren idet han småløper bortover veien.

– I dag spiller det dagestanske landslaget en viktig kamp mot Nord-Ossetia på Spartak stadion. Det kan kanskje bli over 30 000 tilskuere, og byen står på hodet. Dit må vi gå selv om det er søndag. Ellers vil ingen komme til FC Favor på mandag.

Hjem etter 24 år

Victor Biak Lian, fra Chin-delstaten i Burma, var aktiv i demokratibevegelsen og deltok i studentopp-røret i 1988. Det førte til at han måtte flykte, og han fikk opphold i Canada, der han ennå er bosatt med sin kone Kuang Cin Par og deres tre barn. Han har hele tiden fortsatt sitt viktige arbeid, blant annet gjennom Chin Human Rights Organization og et samarbeidsråd mellom etniske grupper. I 2010 var han i Norge for å motta Stefanusprisen. Her forteller Victor selv fra sitt første besøk til Burma siden flukten i oktober 1988.

Overrasket

Burmas ambassade i Bangkok ba meg oppgi en grunn for å søke visum. Jeg skrev kort at presidenten i Burma hadde invitert burmesere i eksil til å komme hjem og at jeg ønsket å besøke min familie, for første gang på 24 år. Men jeg skulle også besøke flere etniske, væpnede motstandsgrupper, som nå har signert våpenhvileavtaler med regjeringen.

Da jeg landet i Rangoon den 15. oktober 2012, hadde jeg ikke fortalt noen om min ankomst. Derfor var det en stor overraskelse at rundt 20 personer ventet på flyplassen. Familien min hadde nok ikke klart å holde på hemmeligheten. På et banner hadde noen teologistudenter skrevet: «Velkommen, Victor Biak Lian – som elsker sitt folk.» Det uventede synet fylte meg med stor glede.

Først reiste jeg rundt og besøkte kontakter i delstatene Shan, Mon og Karen. Det var slitsomt, men gleden og entusiasmen holdt meg gående. Etterpå fløy jeg hjem til Chin-delstaten.

Ble båret

Jeg ble helt satt ut da jeg kom til byen Hakha, tidlig om kvelden, og rundt 400 mennesker i tradisjonelle chin-klesdrakter stod ved porten til hjembyen min for å ønske meg velkommen. Jeg smilte og gråt av glede.

Hakha var fortsatt vakker. Men de grønne trærne og fargerike blomstene som pleide å omslutte byen, var helt borte. Veiene var fremdeles svært dårlige, og levestandarden hadde ikke forandret seg stort.

Jeg holdt en kort tale ved byporten. Lenger fremme ventet en gruppe kvinner for å bære meg resten av veien på et teppe. Dette er en chin-tradisjon for å vise respekt og kjærlighet. Jeg var både takknemlig og glad.

Victor fikk en overveldende velkomst da han kom tilbake til hjembyen sin etter 24 år. (Foto: Privat)

Kampen for rettferdighet

Min far arrangerte en bønnegudstjeneste med 800 deltakere fra kirker, landsbyer og lokale organisasjoner, samt slektninger og venner. Til min overraskelse var også ministrene fra delstatsregjeringen til stede, sammen med flere offentlige tjenestemenn, inkludert politi- og etterretningsfolk. Et lokalt band underholdt under festmiddagen.

Dagene i hjembyen min ble fylt med møter og gudstjenester, der både eldre og yngre hadde komponert sanger til meg. Flere kor optrådte også med egne numre laget spesielt for mitt besøk. På alle offentlige arrangementer løftet jeg frem behovet for å kjempe for rettferdighet, å bekjempe alkoholisme og å slåss mot korrupsjon. Dette er de første skrittene vi må ta på veien mot å bygge et fredelig og sunt samfunn.

Må holde motet oppe

Jeg hadde blandede følelser under min første hjemreise siden 1988, fordi mange kjære ansikter var borte. Min mor døde i 2001, 60 år gammel. Broren min, medlem av Chin National Front, døde i 1990. Vår familie ble revet i stykker av en rekke overgrep og press fra den militære etterretningstjenesten, på grunn av min politiske aktivitet. Mine to brødre og en søster måtte også flykte.

Resten av familien min i Burma, hovedsakelig barn og eldre, må bare holde motet oppe og møte det som kommer.

(Oversettelse/bearbeidelse: Gisle Skeie)

Krev frihet for pastor Irani!

Pastor Benham Irani er i fengsel og alvorlig syk. Han trenger legehjelp umiddelbart. Hans helse-tilstand har forverret seg betraktelig de siste månedene, og venner frykter at han vil dø hvis ikke han får hjelp snart.

Pastor Irani ble først fengslet i 2006, anklaget for anti-statlig aktivitet. Denne anklagen brukes stadig for å angripe kristne og andre religiøse minoriteter i Iran. Den egentlige grunnen er at pastor Irani er kristen og aktiv kirkeleder. I mai 2011 ble Irani fengslet på nytt, og han sitter i dag i et av Irans mest brutale fengsler. Det gjenstår ennå fem år av den urettferdige straffen.

Pastor Irani har gjennomgått både fysisk og psykisk tortur og er i dag alvorlig syk. Gjentatte voldelige angrep fra fengselsvakter samt andre innsatte har ført til blødninger og infeksjoner, som igjen gjør at pastor Irani sliter med synet, med å gå og med vekttnap. I tillegg har han magesår, gulsott og problemer med tykktarmen. Pastor Irani trenger akutt legehjelp, men er så langt blitt nektet dette. Pastor Iranis nære kontakter frykter at han kommer til å dø hvis han ikke mottar legehjelp snarest.

Det iranske regimet har de siste 18 månedene trappet opp sin kampanje mot kristne i landet. I løpet av 2011 ble det bekreftet over 300 arrestasjoner og avhør av kristne i minst 48 forskjellige byer. I tillegg kommer alle de ubekreftede arrestasjonene. I 2012 så vi en fortsettelse av denne trenden, med en markant økning de siste månedene.

Pastor Benham Irani (Foto: CSW)

Støtt opp under pastor Irani og andre kristne i Iran. Skriv til den iranske justisministeren og krev legehjelp og medisiner for pastor Irani i dag.

Appellbrevet og praktisk info finner du på:
www.stefanus.no

Takk for at du bryr deg!

Vennlig hilsen
Ed Brown
Seniorrådgiver menneskerettigheter

Bli appellvenn!

SMS: Send ROP til 2377 (koster 3 kr per melding du mottar/sender)
E-POST eller BREV: Meld deg på via våre nettsider, www.stefanus.no, send e-post til post@stefanus.no eller ring oss på tlf. 23 40 88 00

Glimt fra verden

ved Elisabeth Engelsviken

TSJETSJENIA Romfolket evangeliserer

Stefanusalliansen har et stort engasjement i Nord-Kaukasus. Innsatsen foregår sammen med lokale partnere både i Nord-Ossetia, Ingusjetia, Tsjetsjenia og Dagestan. På bildet ser vi romfolk fra Moldova som vitner frimodig om sin kristne tro på et husmøte i Groznyj. Tsjetsjenia har kanskje mindre enn 100 lokale tsjetsjenske kristne. Romfolket synes å ha en særskilt mulighet i denne hardt prøvede republikken.

(Foto: Stefanusalliansen/ Wegge)

TSJETSJENIA Skole no 2 i Tolstoy-Yourt

Hele 3500 kilometer fra Norge ligger Skole nr 2 i den lille landsbyen Tolstoy-Yourt i Tsjetsjenia. Her kan våre lokale partnere formidle evangeliet på en utradisjonell måte gjennom den frimodige læreren Akasana (med skaut). På bildet arrangeres det en liten bønnesamling utenfor skoleporten før et ungdomsteam fra Vladikavkaz skal treffe alle de 790 elevene.

(Foto: Stefanusalliansen/ Wegge)

DEN ARABISKE HALVØY Kirkene vokser i Dubai

Stefanusalliansen driver et aktivt arbeid på Den arabiske halvøy, og i januar besøkte Jon-Geir Dittmann kirker og kirkelige miljøer i Dubai i Den persiske gulfen. Denne underlige byen med verdens største kunstige øy og verdens høyeste bygning, Burj Khalifa, ligger i De forente arabiske emirater, hvor islam er statsreligion. Myndighetene tillater likevel de mange utlendingene i byen å leve ut sin tro innen visse rammer. Dubai Evangelical Church Center, i bydelen Jebel Ali, huser fem-seks menigheter.

Den ligger på en «compound», et område der anglikanske, katolske og ortodokse kirker ligger side om side. Ca. 80 % av innbyggerne i Dubai er utlendinger, og de største gruppene er gjestearbeidere fra India, Pakistan, Bangladesh og Filippinene. En fersk undersøkelse viser at det finnes mer enn 400 menigheter i Dubai, og mange av dem mangler egnede lokaler. Derfor skjer det nå forhandlinger for å bygge flere slike kirke-compounds. Her finnes også en norsk-skandinavisk sjømannskirke.

KINA / NORD-KOREA Fra Grimstad til Kina

Teamet fra Bibelskolen i Grimstad har nå avsluttet sitt opphold på Tumen River Vocational School i Kina. I løpet av sitt opphold der har studentene vært lærere i engelsk for de koreansk-kinesiske elevene på skolen, fått reise inn i Nord-Korea, opplevd Beijing og vinterfestivalen i byen Harbin. Nå har de satt kursen mot varmere forhold i Burma og Thailand. Teamet skal arbeide med burmesiske flyktninger i Thailand gjennom organisasjonen Partners Relief and Development som arbeider tett sammen med Free Burma Rangers (FBR). FBR er Stefanusalliansens samarbeidspartner.

Margrethe, Sunniva og Eline (de tre foran) beskytter seg fra Harbin-kulden med munnbind og muffe. (Foto: Samuel Løken)

MIDTØSTEN – NORD-AFRIKA (MENA) Konferanse på Kypros

I midten av november var generalsekretær Bjørn A. Wegge og menneskerettighetsrådgiver Ed Brown på årskonferanse for Stefanusalliansens samarbeidspartner Middle East Concern (MEC). MEC er en av de viktigste aktører som overvåker og rapporterer om trosfrihetsbrudd i MENA-regionen. MEC er kilde for mange av Stefanus-

alliansens appellbrev hvert år. Samtidig driver MEC en utstrakt virksomhet til støtte for forfulgte kristne. På konferansen ble viktige trosfrihetsanliggender innen MENA-regionen diskutert. Gjennom denne konferansen fikk vi bedre innsikt i mange problemstillinger i land som Iran, Irak, Syria og Egypt.

INDIA Menneskerettighetsseminar i New Delhi

All India Christian Council (AICC) arrangerte i november i fjor et fire dagers menneskerettighetsseminar i New Delhi. Menneskerettighetsrådgiverne Ed Brown og Kristin Storaker var til stede som forelesere. Kristne ledere fra hele Nord-India var invitert til å lære om menneskerettigheter og internasjonale mekanismer for påvirkning. Disse lederne skal så videreformidle denne kunnskapen til sine respektive nettverk. «På den måten håper vi at flest mulig skal få kjennskap til sine rettigheter», forteller Kristin Storaker. Ved tidligere anledninger har kvinneandelen på disse nasjonale seminarne vært svært lav. Dette henger

sammen med bl.a. kvinners lave status i det indiske samfunnet. For å sikre høy deltakelse av kvinner, var det derfor satt av to dager hvor kun kvinner fikk delta. Dette viste seg å være en stor suksess, og over 100 kvinner fikk undervisning i menneskerettigheter generelt og kvinners rettigheter spesielt. «Det var svært gledelig å se så mange sterke kvinner samlet for å lære mer om egne rettigheter. Diskriminering og mishandling av kvinner er altfor utbredt, og bevissthet rundt egne rettigheter og verdi er et første steg på vei mot en bedring av situasjonen», sier Storaker.

Gode lærerkolleger fra en skole i Nord-India deltar på menneskerettighetsseminar i New Dehli (Foto: Stefanusalliansen/Storaker)

USBKISTAN Muslimer og kristne under press

Flere offisielt godkjente protestantiske kirker i Tsjkent-regionen har fått beskjed om å fjerne statuttbestemmelser som sier at ett av menighetens mål er å dele troen med andre. En lokal protestant, som ikke vil navngis av frykt for statlige represalier, fortalte til Forum 18 News Service at «dette kanskje gjøres for å stoppe kristne sørkoreanere fra å besøke eller hjelpe disse kirkene». Han viser til at Sør-Korea har store investeringer i Usbekistan, og at mange sørkoreanere derfor er i landet i en periode.

Blant sørkoreanerne er det som kjent svært mange kristne. En domstol i Usbekistan avviste rett før jul ankene fra to muslimske samvittighetsfanger, Gayrat Khusanov og Shuhrat Yunusov. De to er idømt syv års fengselstraff, etter å ha møtt syv andre muslimer for å lese Koranen og be sammen. Det forteller Forum 18 News Service. De syv øvrige muslimenes anker, mot tre års betinget fengselsstraff, ble også avvist av domstolen den 20. desember.

«Nei, nå tror vi på Jesus»

Det er tidlig ettermiddag i en av Laos' større byer. En døgnvill hane galer utenfor vinduet, hvor gardinene er trukket for. Vi vil ikke vekke oppmerksomhet.

Tekst og foto: Gisle Skeie

Jeg er i Laos med en kollega fra Stefanusalliansen. Vi reiser sammen med Joseph (48), som bodde i landet som barn. Nå er vi i en av Laos' større byer, for å treffe en gruppe unge menn fra forskjellige deler av landet. Alle tilhører hmong-folket, de er menighetsledere hjemme i landsbyene sine, og nå har de kommet hit for å møte sin gode venn og mentor Joseph.

Vi treffer de fem unge mennene på et gjestehus i utkanten av bykjernen. Gjestehuset drives av en kristen hmong-kvinne. Selv om vi er i en by, hvor mistenksomheten er

mindre enn på landsbygda, må vi vise varsomhet. Hele følget samler seg på et av gjesteværelsene. Døren lukkes godt bak oss, og gardinene trekkes for. Vi ber dem fortelle hvordan det er å være kristen i dette vakre, men fattige landet – hvor de evangeliske menighetene vokser raskt, til tross for mange hindringer.

Presset

Hang (21) kommer fra en landsby hvor det for få år siden ikke fantes noen kristne. I dag teller menigheten deres 160 personer, det vil si 18 av landsbyens 80 familier. Hang forteller:

– Da de første av oss kom til tro, i 2005, startet presset fra de andre med én gang. De ville ha oss tilbake til forfedredyrkelsen, men vi sa: «Nei, nå har slekten vår holdt seg til forfedrene i flere hundre år, uten at det har gjort oss noe godt. Nå tror vi på Jesus. Men vi er fremdeles en del av denne familien, selv om vi har valgt en annen tro.»

Slik ser det ut i hmong-folkets landsbyer.

Vi kan ikke vise ansiktene til de fem unge lederne, men her er i alle fall hendene deres.

Blant hmong-folket står forfedredyrkelsen og åndetroen sterkt, og hver landsby har sin sjaman. Folk må gjennomføre en rekke ritualer, inkludert ofring av husdyr, noe som er svært kostbart. Men også landets kommunistiske myndigheter lager problemer for de kristne. Ofte vet de ingenting om hva kristendom er, annet enn at det representerer noe ukontrollerbart, nytt og fremmed. I fjor ble en pastor arrestert av myndighetene, beskyldt for å ha ført 300 personer til kristen tro. Joseph forteller at pastoren ble utsatt for alvorlig mishandling mens han satt fengslet, uten retts sak eller dom, i ni måneder.

Sjamanene

Lee (21) forteller:

– Min yngre bror ble syk og døde, på grunn av onde ånder. Etter en stund holdt også en annen bror på å dø. Dette var på den tiden vi ble kristne, og senere ble broren min helt frisk. Men sjamanen i landsbyen ble sint og sa: «Hvorfor kom dere ikke til meg?»

De andre nikker gjenkjennende og forteller at det er dårlig «business» for sjamanene når noen blir kristne. Hvis andre får se at livet med Kristus er et bedre liv, da mister sjamanene sin berettigelse.

Oppreist til ansvar

Vi spør de fem unge mennene hva som er den viktigste grunnen til at hmong-folk blir kristne. De svarer at det handler om at folk er fattige, de ser ingen utvei og mangler utdannelse og fremtidshåp. De er under innflytelse av onde ånder som gjør dem syke, og har ikke penger til å gjøre de ofringene som sjamanene pålegger dem. Yia (28) utdyper:

– Men når de blir kristne, opplever de å bli oppreist. De får en indre trang til å ta ansvar, på vegne av seg selv og hele familien, og å skape seg en fremtid. Og de slipper de kostbare ofringene. De er fremdeles fattige, men de er gladere, med ny fremtidstro. Det legger naboene merke til.

Frykter åndenes hevn

Chai (21) forteller at når noen blir syke eller har andre problemer, og de utfører alle mulige ritualer og ofringer uten at det hjelper, da kan det hende at landsbylederne sier: «Ja, det er greit at dere prøver med denne Jesus.»

– Men om man så får hjelp av Jesus og vil bli værende i den nye troen, da blir det trøbbel. Mange kristne har opplevd at andre i landsbyen vil jage dem bort, fjerne navnene deres fra registrene, ta over landområdet og huset deres; slette alle spor av «forræderne». Folk frykter at åndene vil ta hevn, når noen vender ryggen til forfedrene.

Vanskelig for statsansatte

Det finnes flere hundre tusen hmong-folk i Laos, noe som gjør dem til en av landets største etniske minoriteter. Det er lao-folket som er klart størst, og blant dem står buddhismen sterkt. Den kristne veksten i regionen er langt større blant hmong-folket og andre minoriteter, enn blant lao-folket. Vi spør hvorfor, og Joseph svarer:

– Lao-folk foretrekkes til statlige stillinger, noe som er vanskelig å få hvis du er kristen. Og i mange offisielle sammenhenger forventes det av statsansatte at de deltar i buddhistiske ritualer, hvilket er uaktuelt for en kristen.

Bibelskole for hmong-folk

Stefanusalliansen skal være med på å bygge en bibelskole i Thailand, hvor undervisningen vil foregå på hmongspråket. Hit vil det komme kristne fra hele regionen; fra Laos, Vietnam, Kina og Thailand. I det store geografiske området hvor hmong-folket holder til, har det i årevis pågått en bemerkelsesverdig vekst av evangeliske menigheter. Samtidig øker behovet for trosopplæring, teologisk kunnskap og ledertrening.

Det finnes allerede mange bibelskoler i Thailand, men ingen hvor det snakkes hmong, som ofte er det eneste språket hmong-folk forstår. Derfor er dette et så viktig og gledelig prosjekt. Tomten er kjøpt, og bibelskolen skal vi garantert fortelle mer om etter hvert.

Fremtiden

I den tropiske ettermiddagen faller mørket brått på. Det er flere timer siden vi kom, og to sultne nordmenn må gi etter for legemets krav om fast føde. Joseph blir igjen på gjestehuset med sine unge brødre, som alle har reist både langt og lenge for å møte ham. Idet vi tar farvel med disse fremtidens kirkeledere i Laos, galer hanen på ny utenfor vinduet. Det er tredje gangen nå. La den bare gale! Her er det ingen som vil nekte for at de kjenner Jesus.

Barna pynter Skien kirke til jul – med inspirasjon fra Stefanusbarna

Tekst og foto: Trygve Wikstøl/Skien Menighet

Den andre søndagen i advent er blitt fast misjonssøndag i Skien menighet. Men forberedelsene starter tidlig på høsten. Både Tårnenglene (søndagsskolen), konfirman- tene, konfirmantforeldrene og «Lys våken-barna», som overnattet i kirken, har vært med å forberede denne dagen.

Vi har blitt kjent med Mamma Maggies arbeid på søppel- fjellet i Kairo, gjennom informasjon, bilder og samtale. Så har vi, etter inspirasjon fra Stefanusbarna, samlet ting vi ellers ville kaste, for å lage noe fint av det. Det ble et stort bilde laget av knapper og gamle kleshengere, lysholdere laget av tomme ananasbokser som vi limte steiner på, og tomme syltetøyglass som vi malte og satte te-lys inni. Lyktene gjorde vi som et samarbeidsprosjekt med kulturskolen i kommunen, og det ble til sammen ca 80 lykter som lyste opp kirken i advents- og juletiden.

Kollekten på misjonssøndagen går til Mamma Maggies arbeid, men siden det også er mange konserter

i kirken i adventstiden, besluttet vi i tillegg å samle inn en kollekt på en av konsertene. Til sammen fikk vi inn i over- kant av 11.000 kroner, som går til Mamma Maggies arbeid.

Menigheten opplever ny interesse og glød i misjonsarbeidet etter at vi begynte samarbeidet med Stefanusalliansen. Prosjektet på Søppelfjellet er lett å formidle både til voksne, unge og barn, og vi opplever god informasjon og dialog med Stefanusalliansen.

Nytt ansikt i Stefanusalliansen

Birgit Solbakken tiltrådte i desember 2012 et ettårig vika- riat som informasjonskonsulent i Stefanusalliansen. Birgit vikarierer for Marianne Haugerud, som er i permisjon ut 2013, og skal følge opp arbeidet med barn og unge.

Birgit er født i 1988 og er opprinnelig fra Hemsedal i Buske- rud. Tross ung alder, har hun alt opparbeidet seg mye erfaring fra både utviklings- og ungdomsarbeid.

I 2012 jobbet hun som prosjektleder for Operasjon Dags- verk i Strømmestiftelsen, som fokuserte på kasteløs ung- dom i Nepal. I 2010-2011 tilbrakte hun syv måneder

i Uganda, hvor hun jobbet med barn og unge i forbin- delse med studier på Hald Internasjonale Senter. Bir- git har også en bachelor- grad i utviklingsstudier fra Universitetet i Oslo.

Vi ønsker Birgit hjertelig velkommen!

Birgit Solbakken (Foto: Privat)

Ny redaktør i Magasinet Stefanus

Kristin Storaker overtar rollen som redaktør for Magasinet Stefanus mens Gisle Skeie er i permisjon ut 2013. Kristin har jobbet i Stefanusalliansen siden september 2011 som menneskerettighetsrådgiver, og ser nå frem til å ta fatt på nye utfordringer i organisasjonen. Hun kommer til å fortsette arbeidet med menneskerettigheter ved siden av redaktørjobben.

Kristin Storaker (Foto:Privat)

BLI MED – SAMMEN FOR DE FORFULGTE!

BE!

Be for mennesker, kirker, land og prosjekter. Du kan få aktuelle bønneemner på e-post (ukentlig) eller i Magasinet Stefanus.

GI!

Forkjemper er navnet på vår faste giver-tjeneste. Faste gaver gir økt forutsigbarhet og lave administrasjonskostnader.

Les mer: www.forkjemper.no

PROTESTER!

Bli en av våre 6500 appellvenner! Én aksjon i måneden. Du kan få appellene tilsendt som e-post, brevpost eller sms (send sms: ROP til 2377).

LES!

Magasinet Stefanus gir god informasjon. Syv utgaver i året. Abonnementet er gratis. Du kan også få nyhetsbrev på e-post hver tredje uke.

Påmelding/mer info:

www.stefanus.no • post@stefanus.no • Tlf.: 23 40 88 00

Ny rekord for gaveinntekter i 2012

Stefanusalliansen har mange år på rad hatt økte gaveinntekter. 2012 ble ikke noe unntak.

De samlede gaveinntekter ble 22,5 millioner kroner, en økning på ¾ million eller 3,5 % i forhold til 2011 som var et ekstra godt år. Det er ny rekord nok en gang.

– Det så lenge ut til at vi ikke ville klare å matche fjoråret, men i siste halvdel av desember kom det inn mer enn forventet. Dette gav et totalresultat vi er meget godt fornøyde med, sier informasjonssjef Jon-Geir Dittmann.

Informasjonssjef Jon-Geir Dittmann
(Foto: Ellen L. Gossner)

Han forteller at de faste giverne har tatt imot utfordringen og økt sine bidrag med 6,8 % i forhold til året før. Det er også stadig flere menigheter som innvilger offer til vårt arbeid, ikke minst i forbindelse med «Søndag for de forfulgte». Offergavene fra menighetene økte med over 100 000 kroner fra året før. Gjennom at vi i fjor ble med i «Samarbeid Menighet og Misjon» vokser antallet menigheter innen Den norske kirke som velger å si ja til et menighetsprosjekt gjennom vår organisasjon. De testamentariske gavene utgjorde i fjor nesten to millioner kroner.

– Vi vil si en varm takk til alle våre givere for at dere har svart på våre utfordringer. Vi kommer ingen vei i dette arbeidet uten pengestøtte, og med økte midler kan vi satse enda dristigere enn før i kampen for dem som blir diskriminert og forfulgt for sin tro, sier Jon-Geir Dittmann.

Syngespillet «Den hellige oljen»

– Aktuelt til påske –

Syngespillet «Den hellige oljen» bygger på en koptisk legende hvor Jesu fødsel, liv, død og oppstandelse veves sammen med fortellingen om to landeveisrøvere. Legenden er utviklet til et flott syngespill – til bruk blant annet i menighetene. Dette er unik trosopplæring som inneholder både fortelling, korsang, kultur og grunnmotiver i den kristne tro. «Den hellige oljen» kan også benyttes som en ren fortelling, uten musikk. Stykket passer godt både for barn og voksne.

Tekstene er skrevet av Eyvind Skeie, musikken er komponert av egyptiske Hosam Nashed, og de ni ikonene er

malt ved det koptiske ikoninstituttet i Kairo. «Den hellige oljen» er utviklet i samarbeid med Ung Kirkesang og Stefanusalliansen.

Vi kan sende deg et hefte med fortellingen, sangene og ikonene. Ta kontakt:

E-post: post@stefanus.no | Tlf.: 23 40 88 00

Er du interessert i hele korpartituret, kontakt Ung Kirkesang:

E-post: post@sang.no | Tlf.: 37 27 18 17

En liten smakebit fra fortellingen:

«Demas og Gestas møtes i fengselet. Men det er ingen gjensynsglede. Gestas har stengt seg inne i sin egen bitterhet. De to tyvene blir begge dømt til døden ved å bli korsfestet.

På dagen for korsfestelsen blir de ført utenfor bymuren, til et sted som heter Golgata. Der blir Demas og Gestas hengt opp på hvert sitt kors for å dø en pinefull død.

Gjennom smerten hører Demas rop og skrik. Et nytt opptog er på vei mot Golgata, med et ulykkelig menneske i spissen. Det skal visst være enda en korsfestelse i dag.»

Tekst: Eyvind Skeie